

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
האזינו

י"ג תשרי
תש"פ

994

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:57 | 5:44 | 5:52 | 5:37 **הדלקת נרות**

6:49 | 6:48 | 6:49 | 6:47 **מוצאי שבת**

7:28 | 7:25 | 7:24 | 7:28 **רבינו תם**

משכיל לדוד

בחינת יום כיפורים לכל השנה

להמשיל הנשמה האלוקית, חלק אלוה ממעל, על הגוף החומרי - קרוץ חומר העשוי מעפר.

וזה נראה ביאור הפסוק בפרשת בראשית, "על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו וכו'". ויש כאן תמיהה גדולה בהבנת פשט הפסוק שהוא הפך המציאות, דידוע שדרך האשה לעזוב הוריה ולדבק בבית בעלה וכאן הכתוב מעיד היפך זה?

אלא הביאור הוא, שבא הכתוב ללמד אותנו מטרות ביאתנו לעולם הזה והדרך להתגבר על תאוות העולם וחומריותו, וזהו שאמר הכתוב "על כן יעזוב איש" - זה הנשמה "את אביו ואת אמו" - את מחצב הנשמות מתחת כסא הכבוד, שנפרדה משרשה ובאה לעולם הזה ואיך תתמודד עם אתגרי העולם. ממשיך הפסוק ומבאר ודבק "באשתו" - זוהי התורה הקדושה "אילת אהבים ויעלת חן", (משלי לא) "אשת חיל מי ימצא", ששלמה המלך אמרו על התורה הקדושה. שרק על ידי עמל תורה ומצוות ועל ידי הדבקות להינצל מתאוות הנשמה בגוף יש לאדם את הכוחות להינצל מתאוות העולם ולעבור את העולם בשלום - בלא חטא.

נמצאנו למדים דהג הסוכות מלמדנו להיות מנותקים מהארציות כמו הסכך, תלושים מהארץ ומהחומר ולא מחוברים אליו בעבותות האהבה. ועל ידי כך נוכל להמשיך הארת יום הכיפורים וכפרתו לכל השנה כולה והדרך להביא אותנו להשקפה הזאת נמצאת גם כן בחג הסוכות דהסוכה נקראת בזוהר הקדוש צילא דמהמנותא, צל האמונה והשכינה חוסים תחת כנפי השכינה הקדושה.

וזכרנו מבית אבא מורי הרה"צ ר' משה אהרן פינטו זיע"א שהיה מתקין כיסא קטן לאושפיזין - האבות הקדושים ע"ה, וכשהיה נכנס לסוכה היה מקדם את פני האושפיזין בפה מלא, כדבר איש אל רעהו והיה אומר "שלום עליך אברהם אבינו" וכן הלאה, וכאילו רואה אותו בחוש. ואנו בילדותינו אף שלא ראינו כלום, חשנו ממש דרך האמונה הפשוטה והטהורה של אבא ע"ה את האושפיזין בסוכה ודבר זה נחקק עמוק בליבנו שנים רבות. וזהו שהסוכה מלמדת אותנו גם אמונה טהורה בבורא עולם ובצדיקיו.

אתה הראת לדעת, הבנה נפלאה ועמוקה למה חג הסוכות חל מיד אחר יום הכיפורים, שהוא המלמדנו הדרך איך להמשיך הארת וקדושת יום הכיפורים לכל השנה כולה, שנהיה מנותקים מעולם הזה וכל תפקידנו לחבר הרוחניות עם הגשמיות ודבר זה יתאפשר רק אם יהיה ממוסד ביתדות חזקים באמונה בהקב"ה ובצדיקיו. וזהו שאומרים בשחרית לאחר יום הכיפורים מזמור פ"ה בתהלים "רצית ה' ארצך... נשאת עוון עמך כסית כל חטאתם סלה... נשאת עוון עמך" - זה יום כיפור "כסית" - זה סוכות שהרי סוכות עם ארבע אותיות גימטריא 490 כמנין כסית, לומר וללמד באיזה אופן ה' רוצה את הארץ רק אם מקשרים יום כיפורים לסוכות, הרוחניות לגשמיות וכך זוכים להארה נפלאה במשך כל השנה.

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי" (דברים לב, א)

פרשה זו נקראת השנה בין יום הכיפורים - יום אדיר בימי שנה שבו הקב"ה מכפר עוונות ישראל, לבין חג הסוכות - זמן שמחתנו וראיתי להתבונן על הקשר ביניהם.

"האזינו השמים" משה רבנו ע"ה, כשעלה למרום לאחר חטא העגל וירד עם לוחות הברית השניות, נתבשר מפי הגבורה "ויאמר ה' סלחתי כדברך", שהקב"ה מכפר להם על חטא העגל ואתו היום היה יום הכיפורים.

והנראה לי, שאת עוצמת היום הקדוש והנורא הזה, שהוא יום מחילה וסליחה לדורי דורות, שבו הקב"ה מכפר ומטהר אותנו מחטאתנו, כמו שנאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתכם לפני ה' תטהרו", מיסודו של משה רבנו הוא, כיון שמסר נפשו על בני ישראל בתפילה ובתחנון ונתרצה לו הקב"ה ביום זה, מאותו יום ובאותו יום, לשעה ולדורות, נקבע כיום מחילה סליחה וכפרה.

אמנם, בשביל שנוכה לכפרה הזאת, צריך תנאי הכרחי, והוא מה שרמזו בפסוק "כי ביום הזה יכפר", "הז"ה בגי' 17 כמנין טוב, ואין טוב אלא תורה, דהיינו כפרת יום הכיפורים תלויה בקבלת עול מלכות שמים ועול תורה ומצוות, שהרי אמר הקב"ה בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין, ורק ע"י התורה ניתן להתגבר על היצר הרע מלחטוא עוד, ואם אדם קיבל על עצמו תשובה ללא קבלת עול תורה בודאי לא תועיל תשובתו כלל.

ולכן כשירד משה רבנו מהר סיני ביום הכיפורים עצמו, שמחל להם על חטא העגל ומאז לדורות הוא יום מחילה כמו שנתבאר, לא ירד בידיים ריקות אלא עם הלוחות השניות, לרמוז לדבר הזה שאמרנו שכפרת היום הקדוש הזה תלויה בדבקות האדם בקב"ה ואורייתא חד וזהו פירוש האזינו לתורה שהורדתי לכם מן השמים.

"ותשמע הארץ" מרמז על בחינת חג הסוכות שעושים בארץ, על הקרקע וכן הסכך צריך להיות מדבר שגדל בארץ דוקא.

ולפי זה יש לומר שמשה רבנו בא בפסוק זה לתרץ ולומר מה ששאלנו למה חג סוכות חל מיד אחר יום הכיפורים והאם יש קשר לפרשה, והביאור הוא שעל ידי שנקשר בחינת יום הכיפורים - שהיא השמים שמשיגים בו השגות שמימיות לחג סוכות - בחינת הארץ שהרי עושים סוכה דוקא מסכך שגדל בארץ וזה יכוון שכמו שסכך המחובר לארץ פסול וסוכה עושים רק מסכך תלוש כמו שמבואר בגמרא, כך האדם צריך להיות תלוש מעניינים החומריים של העולם הזה ולא להיות מחובר ראשו ורובו בעולם הזה שהרי אז יאבד את כל התעלותו הרוחנית להכנה ביום הכיפורים. אלא אם רוצה להשפיע מקדושת היום לכל השנה ישים ראשו ורובו בסוכה, בחינת ארעיות, שהעולם הזה ארעי והעיקר העולם הבא וכך יצליח לקשר את יום הכיפורים היום הקדוש לימי החול במשך כל השנה כולה לקשר הרוח עם החומר, העולם הזה - עם עולם הבא.

וכל בעל שכל יודע שעיקר ביאת האדם לזה העולם, כדי

הילולא דצדיקיא

יג רבי שאול אדאדי

ד. רבי יוסף צבי דושינסקי

טו. רבי מרדכי לייפער האדמו"ר מנדבורנא

טז. רבי משה זכות מח"ס 'שרשי השמות'

יח. רבי בצלאל רנשבורג

יט. רבי יוסף משה עדס מחו"ר 'שיבת פורת יוסף'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ארוכה היא הדרך לתשובה

בהיותי במסע הקודש על קברי הצדיקים בארצות אירופה, בקשתי לשהות בשבת באוקראינה בציונו הקדוש של הבעל שם טוב זיע"א.

ביקשתי מהאחראי על האתר הקדוש שיכין בעבורנו חדר נאות שנוכל להתאכסן בו. ובהיות שזכרתי מן השנים הקודמות שמצויים באותם חדרים חרקים לרוב, ואנכי רגיש מאוד מאוד לדבר - ביקשתי שהחדר שאקבל לאכסניה יהא נקי מכל וכל.

כשהגעתי למקום אכן נגלה לעיני חדר נקי ומסודר, אולם בכל זאת נקפני ליבי שמא מסתתרים להם בחורים ובסדקים מרעין בישין למיניהם, ובחשכת לילה הם יחלו לצאת ממחבואיהם ולטייל בחדר...

לכן ליתר ביטחון פניתי למלווה שעמי ובקשתי ממנו שירכוש חומר להדברת המזיקים, וירסס בו את החדר. והנה לתדהמתי תיכף לאחר הריסוס יצאו ממסתוריהם חרקים לרוב מכל המינים והסוגים והחלו להסתובב בהנאתם בחדר. כמובן שלא הסכמתי בשום אופן לדור בחדר שכזה עד שינוקה באופן יסודי.

אולם באותם רגעים החיליתי לערוך חשבון נפש עם עצמי ואמרת: אתה רואה דוד, כך בדיוק הוא העניין גם בחזרה בתשובה. האדם מתכונן לו בהכנה ראויה במשך ארבעים יום ומפשפש במעשיו ועושה כל השתדלות להתרחק מן הרע ולשוב

בתשובה שלמה. וחושב הוא לתומו שברוך ה' כבר תמה ונשלמה לה המלאכה ומעתה הוא נעשה נקי מכל חטא ומצוחצח מכל עוון ואשמה... והנה לפתע דווקא ברגעים הכי קדושים ונעלים - צצים לו במוחו כל מיני 'חרקים' בדמות הרהורים רעים למיניהם, וכל מיני 'יתושים' של מחשבות זרות שעד עתה היו קיימות, אך נסתרות בחורים ובסדקים של נבכי חדרי לבבו. והוא חשב והיה סבור לתומו שכבר נגמל מהם, והנה עתה הוא מגלה לתדהמתו שעדיין יש לו רבות מה לעוד מה לשפר, וכי עוד רבה הדרך לפניו לתיקון שלמות נפשו.

ומכאן תוכחה מגולה לאלו הטועים החושבים שבהינף יד ובמהירות של יום או יומיים אפשר כבר לנקות את הלב מכל רע ולשוב בתשובה שלמה. כי אם יבדוק במסתורי לבבו לאחר תשובת הבזק שעשה - יגלה שנגעי נפשו עדיין מרובים המה וכי מלאכה מרובה ניצבת לפניו. ואם קבעו לנו חז"ל ארבעים יום לתשובה - כמובן שהם ידעו והכירו שבפחות מכך אין זה מספיק.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

חג הסוכות הזדמנות נפלאה למלא את המצברים בשמחה ולהינצל מכל צער

אדם השקוע עד צוואר בתשוקה לממון, זועק הג"ר ראובן אלבו שליט"א, הוא מאבד את הפרופורציות והאיזון בחייו, כאשר שום דבר אינו עומד לנגד עיניו, מלבד הלהט לצבר עוד כסף, רכוש ונכסים!

אדם שנדבק בתאוות הממון נמצא בסכנה גדולה. הכסף משגע אותו ומטשטש את לבו עד שכל חייו נהפכים למרוצה אחר רווחים מהירים.

חז"ל (קהלת רבה א, ג) מעידים כי "אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידו". יש לו מאה רוצה מאתים, יש לו מאתים רוצה ארבע מאות!

מטרת האדם בעולם אינה לקבץ ממון לרוב, אלא לקיים את מצוות ה' בחשק ובשמחה, בהתלהבות ובאש של קדושה בבחינת "מטבע של אש"!

הג"ר ראובן אלבו מעיד כי ישנם סיפורים למכביר, וצריך ללמוד מהם את הלקח. לא לשכוח לרגע שאנחנו לא פועלים מאומה, הכל מן השמים, "כי ממך הכל ומידך נתנו לך" (דברי הימים א כט, יד).

"סיפר לי יהודי, עשיר מופלג, שבצעירותו הציע לו מישהו עבודה. הוא שמח על ההצעה ועמד לנסוע למקום העבודה, אבל אז התברר לו שאין לו כסף לאוטובוס! איך הוא יגיע לעבודה? הוא ישב ובכה. בסוף אמא שלו מצאה כמה שקלים ונתנה לו.

"כסף לאוטובוס לא היה לו, וכיום הוא מגלגל עשרות מיליונים".

מצד שני, אין מה לבכות על כסף. ברוך ה', הולכים על הרגליים, רואים בעיניים. ברוך ה', יש משפחה, יש נחת. תודה לה! יש כאלה שהיו משלמים על כך הון.

ועוד סיפור עם לקח מופלא:

"פגשתי בני זוג מבוגרים, אחד ממכריהם לחש לי שכל אחד מהם משתכר משכורת חודשית של עשרות אלפי שקלים. שוחחתי עם בני הזוג, הם סיפרו לי שהם בדרך לחו"ל. שאלתי אותם בחיך: "נו, ומה אתם מביאים לילדים שלכם משם?"

הם לא חיכו, והשיבו: "אין לנו ילדים".

קשה לתאר את העצב הנורא שהיה על פניהם.

מסקנה: צריך להיות מאושרים במה שיש, לא להסתכל על מה שאין. לחיות באמונה, בביטחון. להודות לה' על כל מה שהוא נותן לנו, ולזכור שהכל נועד לתכלית אחת - לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם.

ידוע מה שנאמר בפרקי אבות (ד, א): "אזיהו עשיר, השמח בחלקו".

רמת האושר אינה עולה, בהכרח, ביחס ישיר לרמת העושר. במקרים רבים, דווקא העושר הוא שמסלק את השמחה ואת השלווה, וגורם כאב ודאגה.

והנה תגלית יקרת ערך, שגילה בעל ה'תפארת שלמה' מרדומסק זצ"ל:

הסוכה היא סגולה להינצל מכל צער, להיוושע מכל מצוקה. הלא כך פוסקת המשנה: "מצטער - פטור מן הסוכה", וה'תפארת

שלמה' דורש מילים אלו במתק לשונו:

'מצטער' - אדם השרוי בצער, בכאבו, במצוקתו, תהא גדולה אשר תהא, הופך ל'**פטור**' - הוא יוצא בפטור מלא מכל צער וצרותיו, קשייו ומצוקותיו, **'מן הסוכה'** - מכח חג הסוכות, מאוצר הברכה הטמון בסוכה!

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"וידבר דוד" (שמואל ב, כב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על שירת דוד

המלך ע"ה, שהוא מענין הפרשה שבה נכתבה שירת משה רבינו ע"ה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לספר רכילות שהוא אמת גמור

לספר רכילות שהוא אמת גמור אסור, אפילו שלא בפניו, ואפילו אם הוא ידע בעצמו שהיה אומר דבר זה בפניו, גם כן אסור. וכל שכן אם מעיז פניו לומר אתה דברת עלי, או עשית לו כך וכך. במקרה שכזה עונו גדול הרבה יותר, שבזה הוא מכניס שנאה חזקה בליבו ומעתה יתקבל הדבר אצלו לאמת גמור, שבדאי יאמר אילולא שהדבר אמת גמור, לא היה מעיז פניו לומר זה בפניו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לעשן המיתמר מהקטורת יש תפקיד ומסר חשוב

לאחר אוירתו המרוממת של יום הכיפורים, יש להתבונן מעט אף על עבודת הכהן הגדול ביום קדוש זה בקודש הקודשים, לכאורה - מדוע נצטווה כהן גדול ליתן את המחתה עם הקטורת בין בדי הארון דווקא.

ועוד קשה - מדוע נצטווה כהן גדול ליתן שם את המחתה עם הקטורת ולהמתין עד שיתמלא הבית כולו עשן הלא השהייה בקודש הקדשים מהווה מצב מאוד מסוכן לחיי הכהן הגדול, שהרי גם כאשר הכהן הגדול מתפלל על עם ישראל הוא נושא תפילה בקצרה בכדי שלא להבעית את העם שיראו שהכהן הגדול עדיין לא יוצא ויחשבו שהוא מת חלילה, אם כן לאחר נתינת המחתה צריך היה הכהן לצאת מידיה, ומדוע המתין עד שיתמלא כל הבית עשן?

והנראה לפרש בסייעתא דשמיא, שהרואה את סדר עבודת כהן גדול ביום הכיפורים, את הוד יופיו ותפארתו כיצד לובש בגדי זהב, פושטן ולובש בגדי לבן וכל אחיו מלויים אותו, מגיע בעקבות כך לרגשי הערכה ורוממות שהנה כהן גדול - כבודו כבוד מלך, ואף הכהן הגדול מרגיש בזה יקר וגדולה לכן אומרים לו שיכנס לבית קודש הקודשים וירגיש מיעוט ערכו ויבין שכל גדולתו נובעת מכך שנשלח להתפלל עם ראשי על קודש, ותפילתו אינה רק על תלמידי חכמים, אלא גם על התמכין דאורייתא - המסייעים והעוזרים, שבזכותם יושבים תלמידי החכמים והוגים בתורה, ובכלל זה יבקש רחמים על צדיקים, בינוניים ורשעים.

ובדווקא נותנים בידו מחתה שיש בה את סממני הקטורת שריחה ערב, ובכלל הסממנים יש את הלבונה שריחה רע לרמוז שיש לערב בכלל הבקשות אף את הרשעים, ויחד עם מחתה זו נכנס הכהן הגדול ורואה את הארון המסמל את לומדי התורה ואת הבדים המסמלים את התמכין דאורייתא שהרי על ידי הבדים נושאים את הארון, ומעל הארון הוא רואה את הכרובים ואמרו חז"ל שבזמן שעושים רצונו של מקום, פני הכרובים מביטים אחד בשני וזה סימן לאחוה שלום ורעות.

וכשמביט הכהן הגדול בכל אלו הסימנים, הוא משפיל דעתו ואינו מתגאה, אלא מבקש רחמים על הכלל ועל הפרט - קטן כגדול, צדיק כרשע כי כולם חשובים בעיני המקום, וממתין עד שיתמלא הבית עשן, כיון שבראיית העשן מתערפלת הראיה ונעשית לא ברורה, לרמוז לו שלא יבחין בין צדיק לרשע, אלא ישוו כולם בעיניו כאחת לבקש עליהם רחמים.

ובכוח זה ניגש הכהן הגדול ביום הכיפורים ומבקש רחמים עבור כל עם ישראל לראות שהבית כולו ימלא עשן וכולם שווים לטובה, שתהיה אחדות בין כלל עם ישראל וכשנוכח להקב"ה שאנחנו מאוחדים, מיד יחיש לגואלנו כמו שאמרו חז"ל (יומא ט, ב) בעוון שנאת חנם נחרב בית המקדש ולא יבנה אלא בעבור אהבת חנם.

מעניני דיומא

הבטחה לעתיד

את דברי הכתוב "והיית אך שמח", פירש רש"י לפי פשוטו שאין זה בגדר ציווי אלא הבטחה.

וכן פירש האבן עזרא "והיית אך שמח" - אם תהיה שמח בחג הסוכות, אזי תזכה כי יברכך לעתיד ותהיה לעולם שמח!

לפי טבע המציאות

וכעין זה כותב האברבנאל זצ"ל "וכלל כאן להבטיחו שאם ישמח ויגיל בחג הסוכות, יהיה שמח וטוב לב כל השנה. ואם תתעצב בראשית השנה, בעיצבון תאכלנה, כי כן טבע המציאות, השמח בחלקו - ששון ושמחה ישג. והנאנח בלי סיבה - יאנק דום כל הימים".

הבטחה לשנה טובה

בעל ה'פלא יועץ' מעורר על ענין מצות השמחה בחג הסוכות ששמחה זו היא שמחה של מצוה, והוא סימן טוב לכל השנה, שכתבו גורי האר"י ז"ל שמי שיהא שמח וטוב לב ולא יצטער כלל בחג הקדוש הזה מובטח לו שתעלה לו שנה טובה ויהיה לעולם שמח! אי לזאת, כי לא בכח יגבר איש לשכח עצבו ורוגזו וכל דבר המצער, ולשמוח בכל יום שמחה חדשה, שמחה של מצוה כמו שכתוב בזה"ק וכו'.

והרי לנו דבר נפלא; אדם ששמח בחג הסוכות מתברך בברכה עצומה מאין כמוה - להיות שמח לעולם! הרי זה אומר שיהיה לו כל הדברים המביאים את השמחה, פרנסה בריאות וכל טוב עולם הזה.

חולצת האושר

בספר אוצרות התורה מסופר על אחד ממושלי ערב שלא היה מאושר בחייו.

הלך המושל ליועץ מיוחד וביקש ממנו עצה, השיב לו הלה שעצתו היא שילך לחפש אדם מאושר ושילבש את חולצתו.

הלך המושל מעיר לעיר לחפש אדם כזה, לבש בגדי מלכים, נסיכים ושרים אך כל מה שעשה היה ללא הועיל.

לאחר מכן הלך המושל ולבש חולצות של אמנים, מפקדים, סוחרים, אך ללא כל תוצאות, עד שהחליט לחזור לביתו, עיף ומיואש.

בדרכו פגש איכר עני שעסק בחרישת שדהו, כשהוא נותן את קולו בשיר ושמחתו על פניו. פנה אליו המושל ושאל "האם מאושר אתה?"

"כן", ענה לו האיכר.

"האם אינך חסר דבר?" הוסיף ושאל.

"לא. איני חסר דבר".

ביקש המושל מהאיכר "שמא תואיל למכור לי את חולצתך?"

"אין לי חולצה, השיב האיכר, חולצתי שאני לובש שאולה היא..."

תנו לה מפר'י יד'יה ויהללוה בשערים מעשיה

ביריעה זו החותמת את הפסוק האחרון בפרק "אשת חייל", אנו חותמים גם את המדור שהוקדש לזכרה ולשמה הטוב של הרבנית המנוחה מרת מזל פינטו ע"ה, מחברתה הטהורה של כ"ק מרן רבינו משה אהרן פינטו זיע"א. הרבנית הצדקת שמסכת חייה היו ארוגים במתווה ארוך של צדקות ויראת שמים, שכל שאיפתה היתה לעשות נחת רוח ליצורה וכאשה כשרה לעשות רצון בעלה הצדיק, זכתה שלאחר הסתלקותה ייאמרו עליה הבריות "תנו לה מפר'י יד'יה ויהללוה בשערים מעשיה".

אמנם אנו עדיין שרויים בשנת האבל על פטירתה, והחלל העצום עדיין ניכר ומוחשי. וכפי שהתבטא מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, בנה חביבה של המנוחה ע"ה "קשה לי מאוד להתנחם על חסרונה של אמי הצדקת. כמעט ואין יום שאיני בוכה על חסרונה. אמא ע"ה הייתה מעוטרת ומוכתרת בצניעות מופלאה, באצילות נפש, באהבה לזולת ובכל מעלה טובה. אחי היקר הראה לי סרטון קצר מדבריה האחרונים שיצאו מפיה, היה זה דו שיח שבינה לבין העוזרת שלה שהייתה מטפלת בה, העוזרת פונה אליה ואומרת לה "הרבנית, אולי תאכלי משהו לא אכלת מאומה במשך כל היום" ואמא עונה לה מתוך מאמץ ניכר כי לא יכלה לדבר מאפיסת כוחות "ואת אכלת?! אני יודעת שאת רעבה, תאכלי משהו" עונה לה העוזרת "אני בסדר אבל את חלשה ולא אכלת מאומה אולי תכניסי משהו לפה" ואמא חוזרת שוב ואומרת לה "אני לא יכולה לאכול, אבל בבקשה ממך תדאגי לעצמך ותאכלי כי גם את מהבוקר לא אכלת כלום!" זו הייתה השיחה האחרונה של אמא ע"ה בזה העולם, שיחה קצרה אבל עמוסה באהבה לזולת ובדאגה לאחר.

זהו אך פרט קטן מפרקי חייה המופלאים, שהרי כן נהגה הרבנית ע"ה כל ימי חייה, כל מה שהיה לה נתנה לאחרים כפי ששמענו ממו"ר שליט"א במהלך ההספדים שנשא בהם הזכיר פעם אחר פעם ש"כל מעייניה היו נתונים לעזרה לזולת ולכן על אמא כה קדושה וטהורה שהלכה לבית עולמה קשה מאוד להתנחם כי חסרונה מורגש מאוד ומאז לכתה תהום פעורה תחתינו".

ובכל זאת מבקשים אנו למצוא נחמה, וכבר קבע מו"ר שליט"א בענין זה ואמר "כשם שרבי יוחנן מצא נחמה בתורה על אסונו הכבד כך גם אנו בחסדי שמים מוצאים נחמתנו בתורה שהנחילה לנו אמא, כי שלי ושלכם ושל אבינו הקדוש שלה הוא, אבא ע"ה לא היה יכול להגיע אל פסגת המעלות אילולא אמא הצדקת שעמדה לצידו כאשת חיל כל הימים. אמא ע"ה לקחה על שכמה את כל עול הבית כולל עול גידול הילדים רק כדי שאבינו הקדוש יהיה פנוי יום וליל לעבודת ה'.

"וכשם שמשאת נפשה היה לזכות לבעל צדיק וקדוש כך משאת נפשה היה לזכות לבנים צדיקים בני תורה העוסקים בתורה ובמצוות והיא מסרה נפשה על הדבר הזה וברוך ה' זכתה לראות פרי בעמלה".

אנו מזכירים את צדקותה של הרבנית פינטו ע"ה ומהללים אותה בשערים, מעל דפי העלון 'פחד דוד' בכל התקופה אחרונה, מתוך מטרה קדושה וברורה שהדור הבא, אלו שכעת מחזיקים את העלון בידיהם וקוראים בשקיקה על מעשיה של הרבנית הצדקת, ידעו כיצד עליהם לצעוד במסילת הישרים והצדיקים, ובבוא העת יזכו שעליהם יאמרו בשערים דברי שבח והלל.

היא צודקת!

כך מסופר על הרב מבריסק רבי יצחק זאב סולובייצ'יק זצ"ל שבבוקר אחד התעורר וסיפר שאמו - הרבנית הצדקת מרת ליפשא עליה השלום - התגלתה אליו בחלומו, ושאלה אותו מדוע אינה מוזכרת בהקדמת ספרו של בעלה.

הרב מבריסק הזדרז ופנה אל הדיין דבריסק, הגאון רבי שמחה זליג ריגר זצ"ל ושאל לדעתו.

"היא צודקת, קבע הדיין, יש להזכירה בספר".

ואכן, בסיום המבוא לספר חידושי רבנו חיים מבריסק על הרמב"ם, הזכירה לטובה: "אשר היתה יחידה במינה, בצניעותה וטוהר נפשה ומידותיה הנפלאות, ומסירותה לתורה בכל ליבה ובכל נפשה באמת".

מרן הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל שסיפר את הדברים, תמה: "והרי הרבנית המנוחה נמצאת כבר בעולם האמת, ומקבלת שכר עצום ורב על פעלה ומסירותה לתורה - ובה בטח לב בעלה לשבת במנוחת הנפש אמיתית ודעה פנויה על שדה הלימוד - ואם כן מה אכפת לה אם רושמים עליה דברי הערכה בעולם ההבל? לשם כך טרחו והתגלתה לבנה?!" וביאר מרן הרב שטיינמן זצ"ל "אלא מאי, ודאי שאינה זקוקה לכך. אבל אם יכתבו הדברים, ייווצר חיזוק אצל נשות תלמידי חכמים, והן תעזורנה ביתר שאת לבעליהן, ותדענה שמוקירים את פעלן!"

ואגב, סיפר זה סיפר מרן זצ"ל באחת מנסיעות החיזוק שנסע לחו"ל עם כ"ק האדמו"ר מגור שליט"א, היה זה כשחזרו עם תום הביקור לשדה התעופה והמתינו לעליה למטוס. ואז פנה הרב שטיינמן למלוויו ושאל אותם "כמה זמן נותר עד הטיסה?" ענו לו "כשעתיים".

ביקש אפוא הרב לנצל את הזמן ללימוד תורה וביקש את הגמרא, אך בטרם החל בלימודו שאל את בני הפמליה: "האם קניתם מתנה לנשותיכם?" ומיד גם הסביר את שאלתו "הרי אתם עזבתם את הבית לכמה ימים, וכל העול הוטל עליהן. יש להביע אפוא הערכה לנשנים שנטלו עליהם את עול החזקת הבית ואפשרו לכם לצאת לנסיעה ברוגע". ואחר הוסיף את הסיפור שאירע עם החלום שבסופו של דבר הובעה הערכה לאשתו של רבי חיים מבריסק, על מידותיה הנפלאות ומסירותה המיוחדת לקיום התורה ולומדיה.

ואם כן, בודאי שעל הרבנית פינטו הצדקת ע"ה שזכתה להעמיד דור ישרים מבורך, ובמיוחד את מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א ששמו נודע לתהילה בשערים בכל ג' העמדות המחזיקים את העולם; תורה, עבודה וגמילות חסדים, נוכל לומר עליה בפה מלא "תנו לה מפרי יד'יה, ויהללוה בשערים מעשיה".